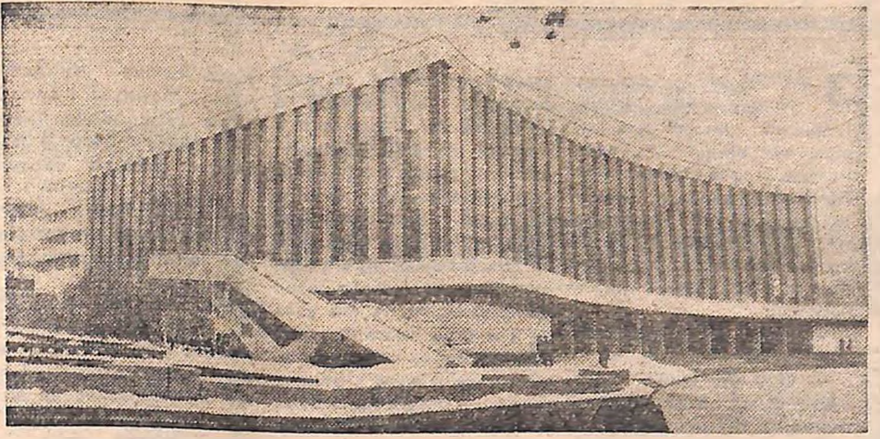

Київ. Палац культури «Україна».

Сьогодні тут розпочинає свою роботу XXVI з'їзд Комуністичної партії України

МИ ЙДЕМО ЗГУРТОВАНІ В КОМСОМОЛЬСЬКИХ ЛАВАХ, БАТЬКІВЩИНІ Й ПАРТІЇ ВІРНІ ДО КІНЦЯ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. • Вівторок, 10 лютого 1981 року • № 18 (2902). • Ціна 2 коп.

КИЇВ ВІТАЄ ДЕЛЕГАТІВ З'ЇЗДУ

10 лютого о 10 годині ранку в Києві в Палаці культури «Україна» розпочинає свою роботу XXVI з'їзд Компартії України. Як найдорожчих гостей зустріло місто делегатів з'їзду, які з'їхалися з усіх областей.

Керівники Компартії України і уряду республіки, делегати з'їзду та гості відвідали ВДНГ УРСР. Тут вони оглянули яскраву експозицію, присвячену XXVI з'їзду КПРС і XXVI з'їздові Компартії України. Тисячі експонатів розповідають про досягнення республіки вдесятиріччя, перспективи її дальшого економічного і соціального розвитку.

Барвисті макети, стенди відображають розвиток промисловості, сільського господарства, науки, культури. Кращі зразки продукції промислових підприємств сільського господарства широко представлені в експозиції. Виставка яскраво підтверджує: закон нашого життя — все в ім'я людини, для блага людини.

Великий інтерес викликала виставка «Ми будемо комуністами», присвячена XXVI з'їздові КПРС і XXVI з'їздові Компартії України.

З експозицією республіканського виставочного павільйону ознайомилися керівники Комуністичної партії і уряду республіки, делегати з'їзду і гості.

Напередодні з'їзду відбулися зустрічі посланців партійних організацій з колективами об'єднань імені Корольова, «Завод «Арсенал», заводу «Ленінська кузня», базової експериментальної трикотажної фабрики «Киянка», студентами держуніверситету та ін.

Вдячність рідній комуністичній партії за частя жити під мирним небом Країни Рад, рішучість юних взяти нові висоти в праці й спорті яскраво відобразило художньо-спортивне свято «Тобі партіє, серця молодих!», яке відбулося в Київському Палаці спорту.

Делегати областей республіки поклали квіти до пам'ятника засновникові Комуністичної партії і Радянської держави В. І. Леніну.

(РАТАУ).

Чудовий настрій у Людмили ОВЧАРЕНКО (праворуч) і Євдокії ГОЛУБ. У Києві наші дві комуністки представлятимуть у складі делегації Кіровоградщини партійну організацію Кіровоградського району на XXVI з'їзді Компартії України.

Обидві — прекрасні трудівниці, мають авторитет серед товаришів. Євдокія — бригадир птахарів племптахогоспсу «Кіровський», партгрупорг. Людмила вже більше десяти років працює у тваринництві, вона — свинарка колгоспу імені Боженка.

Хороший настрій, багато планів у молодих трудівниць. Усім їм — обов'язково здійснитися.

Фото В. ГРИБА.

ІНІЦІАТИВА ЕНТУЗІАЗМ МОЛОДИХ

Добре потрудилися на ударній передз'їздівській вахті молоді виробничники механоскладального цеху Олександрійського заводу підійомно-транспортного устаткування, де комсоргом Микола Тимошенко. В січні виконали свої соціалістичні зобов'язання по зростанню продуктивності праці, добилися стопроцентного виходу нормативно чистої продукції.

Нешодавно на своїх зборах комсомольці та молодь цеху вирішили в лютому, на фініші ударної перед-

з'їздівської вахти, працювати ще краще, ще ефективніше. Тоді ж токарі-карусельники спілчани Микола Гнєнний, Олександр Коломєць, Володимир Березкін та Іван Керносюк висунули з ініціативою виконати план лютого до дня відкриття XXVI з'їзду КПРС, а зароблені в перший день роботи з'їзду гроші перерахувати до Фонду миру.

О. ГОНЧАРЕНКО, інструктор Олександрійського міськкому комсомолу.

ПРАВОФЛАНГОВІ

ПРАЦЮЙ, ПОЧИНІ!

Широкую підтримку серед комсомольців та молоді нашого підприємства знайшов свого часу почин бригади стерилірок Віри Драчук з «Червоної зірки» — «Кожному передз'їздівському дню — 150 процентів денного завдання!» Ініц., на фініші ударної вахти, соціалістичне змагання під таким девізом набрало особливого розмаху.

У січні молодий комуніст формувальник ливарного цеху Олександр Воронцов виготовив 44 корпуси насоса ВДВ при зав-

данні 29. У змаганні першим був токар комсомолець Микола Фоменко з механічного цеху.

У лютому хлопці стараніше працювали особлизо продуктивно. Так, Олександр до дня з'їзду зобов'язався виготовити 30 корпусів при завданні 18, а Микола — виготовити понад завдання 176 втулок.

М. ПОРТНІЙ, секретар комсомольської організації заводу «Цукрогрідаш».

НАСТАВНИК

ГРАНІ ПОШУКУ

У тому, що комсомольсько-молодіжний колектив Друкарні районної друкарні в січні виконав план виробництва валової продукції на 101 процент, а реалізації — на 103,2, немала заслуга групковосорт, друкарин Лідії Кучеренко.

Нілька років минуло підтоді, як прийшла Лідія в друкарню. За цей час вона стала справжнім майстром своєї справи. Разом з сестрою подружкою Людмилою Жемною бореться за звання ударника комуністичної праці.

У молодій виробничниці, крім багатьох інших, ще одне особливе доручення — вона наставниця. Лише п'ять місяців працює на підприємстві, її підопічна Світлана Кадігрук, а вже успішно справляється з роботою і навіть перевиконує денні завдання.

Комсомольсько-молодіжний колектив друкарні зобов'язався план двох місяців виконати до дня відкриття XXVI з'їзду партії. У змаганні за його гімну зустріла Лідія йде попереду.

Л. ПАВЛЕНКО, снт Компаніївка.

Суботник • Суботник • Суботник

І ветерани теж

Серед тих, хто найкраще попрацював на обласному комсомольсько-молодіжному суботнику, були й комсомольці Новомиргородської транспортної контори, де директором Г. А. Пирко. Комсомольська організація тут налічує 12 чоловік, та на свято праці вийшло 72. Не тільки спілчани і молоді, а й транспортники-ветерани вийшли 7 лютого на комсомольсько-молодіжний суботник. Зароблено і перераховано до Фонду миру 320 карбованців.

А всього по району того дня взяло участь у суботнику 5258 чоловік. В. БОСЬКО, м. Новомиргород.

День зв'язи

Близько п'яти тисяч юнаків і дівчат Гайворонського району взяли участь в обласному комсомольсько-молодіжному суботнику.

Особливо добре працювала молодь, зайнята на залізничному транспорті. Комсомольські організації тут невеликі, але вони вміло мобілізували всіх хлопців і дівчат на зв'язну працю. Комсомольська організація дистанції вантажно-розвантажувальних робіт, наприклад, налічує шість членів, а на суботник вийшли 17 хлопців і дівчат. На 80 карбованців виконали ремонтних робіт комсомольці локомотивного депо.

В. БОДНАР.

На всіх ділянках

В обласному комсомольсько-молодіжному суботнику взяли участь 489 юнаків і дівчат Бобринецького сільськогосподарського технікуму.

130 чоловік працювали на будівництві Ідальні, 120 — на спорудженні стадіону, 100 — в учбовому господарстві.

У день суботника учні зробили 300 карбованців. Ці кошти перераховано у Фонд миру та на спорудження обласного музею комсомольської слави.

Г. РУДЬ, секретар комітету комсомолу Бобринецького сільськогосподарського технікуму.

МОЛОДІСТЬ
МАЙСТЕРНОСТІ
НЕ ПЕРЕШКОДА

Так говорять трудівники села Горчин на Житомирщині про молодого доярку Ніну Негерей. Минулий рік вона ознаменувала рекордним доїнням, одержавши від кожної корови по 7405 кілограмів молока.

Рано-вранці поспішає ця синькока дівчина на ферму, де її чекає неспокійне господарство. Перше ніж вийти додому, вона повинна обійти всіх своїх підопieczених: одній сіна свіжого гідкине, іншу хлібною скоринкою пригостити. І на добру турботу господарки корови відзначаються великим молоком.

У дитинстві Ніна мріяла стати вчителькою. І вийшло так, що після закінчення десятирічної школи вона вступила в інститут, але не вчительський, а педагогічний. І ставалося так, що своє спільне покликання знайшла в рідному селі, де працює мати і сестри. На ферму колгоспу імені Митрофанівки Коростинського району Ніна прийшла в той час, коли там ставили свої рекорди. Ніна відомо в республіці доярка, депутат Верховної Ради УРСР, кавалер ордена Леніна Т. Д. Степелюк. Тетяна Дмитрівна й стала наставницею Ніни, підтримала її в пору трудової становлення, запалила в ній іскру новаторства.

На подив усім нам, — каже Т. Д. Степелюк, — учорашня школярка з самого початку проявила твердий характер. Наполегливість у досягненні наміченої мети. Вже в перший рік роботи вона вийшла в лідери обласного змагання молодих доярок області.

У десятиріччя п'ятиріччя Ніна зуміла підвищити надій молока від кожної корови більш як на 1000 кілограмів. Валовий «урожай» становив півмільйона літрів ціла молочна річка. За ці успіхи ударили нагороджені орденом Трудового Червоного Прапора, удостоєна звання лауреата премії Ленінського комсомолу. Ніна Негерей була учасницею Всесоюзного фестивалю молоді і студентів у Гавані. А не так давно комітет ВЛКСР СРСР призначив її автомобілем «Москвич».

Я усвідомлюю, — каже двадцятидворічна доярка, — що в усіх цих досягненнях не тільки моя заслуга. Аж як ми, оператори, ніби підсумовуємо зусилля багатьох людей. Учені Інституту сільськогосподарської біохімії, Інституту чорноземної зони УРСР, наприклад, допомогли нам сформулювати чудове племінне стадо корів з високою продуктивністю, впровадити промислову технологію на комплексі. А сільські праці, зусилля докторів і лікарів, щоб поліпшити кормовиробництво.

Тисячу сто кілограмів молока від кожної корови — такий рубіж вийшла зняти Ніна Негерей на передгірській вихті. Про це вона з усією відповідальністю заявила з трибуни обласної партійної конференції, де її обрали делегатом XXVI з'їзду КПРС. Зовсім язаним думке високе, особливо на фоні тих ферм, де таку кількість продукції мало не за півроку. Сміливий виклик групкомсорга першим підтримали її товариші по праці. Вони дали слово до дня відкриття з'їзду одержати по 750 кілограмів молока. Молодішній колектив виступив ініціатором руху «Зимілі худоби» — комсомольську турботу. Цей почин підтримано на 270 фермах області. Юнаки і дівчата проводять суботники по заготівлі хаю, створюють пости «Комсомольського прокормителя», які стелять за бережливим витрачанням кормів. Стараними комсомольцями обладнано більш як 300 кімнат гваринників, при яких активно діють агітклуби.

Заступаючим багатьох добрих справ виступає депутат обласної Ради народних депутатів Ніна Негерей. А видається вільний час — а дає за підручником. Вона вчиться на другому курсі зооінженерного факультету Львівського державного університету.

На делегата партійного з'їзду, одну з кращих доярок республіки тримає ринця молоді майстри ферм області. Вільні ці дні з них змагаються за те, щоб у першому році наступної п'ятиріччя одержати по чотири-п'ять тисяч кілограмів молока від кожної корови.

А. ЯНУШЕВСЬКИЙ,
кор. РАТАУ,
м. Житомир.

З АВТРА тут розкряють тишу могутні мотори. І землю кривляють лемеші-копачі, готуючи котлован для фундаменту багатопверхового будинку. Нині ж тут поки що пустир, на якому Анатолій стоїть біля невеликого деревця. Виконроб питає нарешті:

— То з чого ж почнемо, Анатолію?

— Ось цей клен слід парсадити. А потім уже почнемо гнати поєрки.

Про цей діалог мені розповіли, коли в робітничому гуртожитку спрапляли новосілля. А через п'ять літ, приїхавши разом з ним у Новоград-Волинський район, у Митрофанівці я згадав Бабичу ту його розмову з майстром. Ішли ми з ним берегом Кам'янки і сперечалися, чому міліє ця тихенька степова річка. Анатолій, не вдаючись до премудростей, доводив:

— Кам'янки треба по-

хвилин примчати з будівельного майданчика в центр міста! І ось уже в новому костюмі, безтурботний і такий несконаний сам на себе. Чую: «Він такий дивак, ваш бригадир. Ішов на рекорди. Про нього говорили як про ударника на комсомольських конференціях. А він узняв та й віддав свою бригаду Семидітному, своєму помічнику. І взяв отаких, як ти, — необстріляних з профтехучилища. Об'єкт у нього номер один, та з ким його закінчити вчасно? А тут ще й така оказія — руку поламав. Але він же не лежить, а щодня на поверххах. Хоч і не може підняти цеглини, все одно морочиться, бідкається, щоб вчасно доставляли бетон, щоб правильно розмістити бригаду на ристозанні. А звачері в технікум біжить — нездовзі проєкт захищати, дипломний».

— А як ти таї той товариш, уже одужав?

— Та він же і в лікарні не був.

— А як чує ти в апенду бігає?

— Іншого питає, чи їздив у село допомогти батькам.

Сьогодні Бабич прийде в контору тресту, де має зі-

вірші Василя Чумака і Андрія Малишка. І було їм з ним цікаво. Вони, новачки, слухали його і проїмалися доброю заздирістю — такий простий і гнкий неначе цей Анатолій Ларіонович, а тут раптом зашаріся, розніжизся як поет.

НАДПЛАНОВІ проценти і погонні метри не можуть узяти його в пещата одноманітності. І те, що він повсякчас на видноті, не ставить його в якусь манірну позу. Ось він приходить із чергової планірки, що закінчилась у вагончику, і здається, вже не думає, що треба докінчувати поверх. Він до Васи Брошванова:

— А як ти таї той товариш, уже одужав?

— Та він же і в лікарні не був.

— А як чує ти в апенду бігає?

— Іншого питає, чи їздив у село допомогти батькам.

Сьогодні Бабич прийде в контору тресту, де має зі-

досконало знали нашу кухню і на ремстауааги, коли одержуватимуть те ж, що й початківці. Ми згодні стати поруч тих, кого треба переживувати.

З ним тепер двадцять три будівельники різного віку, різного рівня кваліфікації. Шестеро — суміжники, кожен із них узняв шефство на нозачком. Почала бригада будувати виробничу базу БУ-411. Анатолій не обійця йти на рекорд. Він каже просто й переконливо:

— Строків не порушимо. Забезпечте тільки машиною механізацією. З кранами та бульдозерами самі наведемо порядок.

УВ у нього практикант — учень будівельного технікуму Віктор Пацюра. Тепер він має диплом з відзнакою. А тоді, два роки тому, взажжж, що в бригаду він прийшов, аби роздизитися зблизжжж, як

ПОРТРЕТ ДЕЛЕГАТА З'їЗДУ

ЦІЛЮЩИЙ КАМІНЬ

Анатолій Бабич, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади будівельного управління тресту «Кіровоградмашвизбуд». Вік — 30 років. Член КПРС із 1971 року. Секретар парторганізації будуправління № 2. Член обкому партії. Делегат XXVI з'їзду Компартії України.

вернути долини, посадити верби та осокори, віднайти джерела, кринички, що були вдовою русла. Минулого літа під час відпуску ми з хлопцями розкопали три кринички. А якби всі!

І раптом одразу про новобудови в місті:

— Як на мене, то п, перш ніж спинати риштування, біля майбутнього будинку проклали всі комунікації, під'їзні сентори для машин та екскаваторів. А то закінчуємо будинок узимку чи восени, а біля нього рови та купи побитої цегли. Гарний дім, але халдним здається. Салотний якийсь. Бо порокньо біля нього, наче доброту обділений, без цілющого каменю.

Розповіли мені, як під час будівництва заводського цеху одинадцять молодих товаришів Бабича по бригаді цілу годину сиділи і роззодили теревені, наючи, що вже до вечора не зможуть виконати навіть половини змінної норми — заморожено поставлення розчину. Бабич, їхній бригадир і наставник, за кілька хвилин установив: машини стоять парожні, бо вийшла з ладу полата-навантажувач.

Четверо вчорашніх випускників профтехучилища кинулись до автомашини, яку купив Бабич, «щоб їздити на роботу». Кілька хвилин на дорогу, півтори години на те, щоб уручну навантажати самоскид (водіям теж зробилось ніяково, що стали на перекур, — узяти в руки черпачки), і розчин пішов на будову.

Норму тоді виконали і парезиконали. Анатолій розвіз хлопців у гуртожитки, а сам поспішав у трест — «робити погоду», щоб пам'ятали про резерв.

ЯК ВИ собі хочете, але в ту мить я подумав, що на світі таки трапляються справжні дива. По телефону ми з ним домовились про зустріч. І Анатолій кинув коротко:

— Шукайте мене на тратьому поверсі.

Спішу до автобуса. Сідаю на «двійку», аж несподівано чую голос, схожий на Бабичів. Оглянувшись — так і є: він сидить із якимось хлопцем і про щось розмовляє з ним. Як же це він устиг за кілька

— Толю, я до тебе... Як же це ти устиг так прудко? — протискаюсь до нього.

— Я не Толя, я — Гриша, брат його. Ми з ним — близнята, — сміється молодий чоловік. — А він там... Керує...

Прийжджаю на будівельний майданчик і зустрічаю його в гурті робітників.

— Нас підвели, а ми не маємо права підводити агрегатників, — звертається він до хлопців. І я спершу не розумію, наказує він чи просить. — Прийдемо сюди в суботу. Треба — займемось підручною роботою — вноситимемо оці обрубки, пісок, задубільний розчин. Бо в січні це необхідно здати.

І ніхто не заперечував. Бо — треба!

ВІН ТАКИ незбляк стурбований — знову доведеться згуртувати новий склад бригади: хлопці недовзі йтимуть в армію. Незвчасно ніби. Хотів же, аби стали такими, як Вася Зензура — щоб муляра, тесляра, монтажника, бетонника могли замінити. Скільки він із кожним просидів у вагончику, скільки втихомирозав надто гарячих та непосидючих, а вони такі підуть із бригади! Були такі, після пізніх посиденьок у гуртожитку спізнавалися на роботу, а інші зневіряться, збирались на курси шоферів. Він же до них, мов старший брат:

— А що буде, коли ми всі отак, наавтьокі? Підімо на завод чи в сусідній трест. І там працювати на совість треба. Заїдти тоді побіжите. То у ваших трудових книжках по сім вкладок буде. Що ж то за біографія?

Залишилися, не покинули будови.

І ось вони вже мають іти до військкомату. Отримали останню зарплату, премію...

Коли мов заходить про книжки, Бабич пропонує хлопцям прочитати повість свого односельця Т. П. Андрійковича «Подвійне село», в якій ідеться про життя його Митрофанівки в роки Великої Вітчизняної війни. І радить узяти в бібліотеці повість про Юліуса Фучіка. Він читає

На знімку: А. Л. БАБИЧ із колишнім членом своєї бригади, випускником Кіровоградського будівельного технікуму, рядським Віктором ПАЦЮРОЮ.

Фото В. ГРИБА.

братися місцевим профспілкам. Вирішуватиметься житлове питання. Всі знають, що він, бригадир Анатолій Бабич, досі живе в гуртожитку, в «малосеймейці». Але за себе він не просить, не вимагає. Він про Любу Іванівну Мельникову хоче сказати слово. Її у першу чергу треба. А він молодший, ще почекає...

І ЗНОВУ нове знайомство. Знову він позиває згуртувати нову бригаду. На цей раз уже комплексну. Щоб зуміти працювати за бригадним підрядом. Як бригада Злобіна. Робочих рук у тресті не вистачає, брати немає звідки. Та Бабич пропонує все-таки гай варіант:

— Хай будуть і випускники профтехучилища. З новачками мені не вперше. Але дайте хоч двох — трьох таких, які нам у батьки годяться, — щоб

треба керувати невеликим виробничим колективом. Виробничі здавалося, що він одразу після закінчення технікуму стане виконробом. Та Бабич «перекреслив» його плани:

— Спочатку навчись гарненько класти цеглу та розчин робити. Бо як же ти вчитимеш інших, коли сам у тій справі неграмотний.

Хлопчина бачив, що Бабич не просто ватажок цього молодіжного колективу. Він і керує, і сзм, засукавши рукава, кладе стіну. Вікторів він тоді сказав ще й таке:

— Е деа понаття — «беру собі» і «беру на себе». Ти монеш, замайно, старатись. Але щоб швидше тебе побачили, щоб відзначили, щоб нагородили — аби бути вищим за когось. То — «беру собі». А ти спробуй установити двері найкраще. Доведи, що так зручніше новоселам. Вийди сам на трудовий рекорд і виведи всіх своїх

товаришів по роботі. Ого — «беру на себе».

Нездовзі Віктор став муляром третього розряду. А як отримав черговий диплом, то мав уже й посвідку на четвертий розряд.

Пішов Віктор Пацюра в армію, став військовим будівельником. І написав своєму наставнику: «Добре, що я тоді взявся за «чорну» роботу. Спасибі Вам, що Ви тоді назвали мене, як підняти необтасаний камінь і покласти на потрібне місце. Тут, у військовій частині, я одразу взявся за роботу. А невідгодованим довелось це догаєнько мокріти. І я ще раз переконався, що без самодисципліни ні в якій справі толку не буде. А тоді переконала мене бригада».

ТОГО дня я зустрів його ще зранку заклопотаним, однак веселим. Побідавши, він писав листи хлопцям в армію, готував пам'ятний адрес літній жінці, що збиралася на пенсію. Він ділився своїми думками про нову прочитану книжку.

Та раптом у вагончику задзвонив телефон. Хотів просив Бабича прийти в центр міста. І ми продовжили розмову після робочої зміни. Цього разу Анатолій був засмучений.

— Напрямності у мене, великі напрямності. Хлопчина був у моїй бригаді слазаний. Стів симпатичну діачину і вирішив через тиждень одружитися з нею. Щоб інший хтось не взяв її, поки він служитиме в армії. Відмовляв я його від цього кроку. Але він таки одружився. І став через місяць солдатом. Ще й року не прослужив — приїхав оце у відпустку, а його симпатична жіночка втекла до іншого. І хлопцеві розки, печаль його їсть поїдом. Каже: «Не повернусь я в ці краї більше». Хотів його розвселити, але й сам запечалився. Як же допомогти хлопцеві, як його вирівняти?

Я зрозумів: хто хоч місяць пропрацював у його бригаді, то вже надовго стане для нього близькою людиною. Чує ж: чужий чоловік, не знає його Бабич 28 років свого життя, а тепер він побивається за ним, як за рідним сином.

Він пішов того вечора знову на зустріч із ним, пішов на розраду, пішов, щоб віднайти для хлопця цілющий камінь...

ЧИ БАГАТО зробив Бабич за своє життя?

Кілька років тому поставив для батьків-пенсіонерів гарну хату і посадив біля неї садок. Щоб усі цеглини, покладені його руками на десятиках великих і малих об'єктах, та на одне місце — був би багатопверховий дім для сотні сімей. Але ж, крім отих цеглин, були й цілі залізобетонні блоки, була робота як маляра і муляра, тесляра і штукатура. Бригадирських турбот, часу на комсомольську роботу на рахівниці він, звичайно, не може підсумувати. І про криничку, про джерело на березі тихой Кам'янки, що знайшов їх для людей, либонь, теж забув. Але ні, пам'ятає. Бо це ж він сказав на мосту чоловікові, який цікавився, коли ж нарешті обличують береги Інгулу: «Щоб урятувати цю гаону річку, треба знайти всі джерела, котрі давали їй повноводне життя!»

Він стояв на дощаному майданчику ристування, як на цілющому каміні — міцний, простий, красивий. Бо красава його робота. Для нас усіх.

М. ШЕВЧУК.

ПОРУЧ З НАСТАВНИКОМ

«ХХVI з'їздові КПРС — 26 ударних декад» — під таким девізом працює комсомольсько-молодіжна бригада Олександрійського електромеханічного заводу, де бригадиром комуністка В. П. ПОЛИЩУК, а групкомсоргом ТЕТЯНА КРАСЮК. Виробничі завдання минулого року колектив виконав до 7 листопада. І в цьому велика заслуга бригадира.

На знімку: комуністка, майстер цеху Л. К. Терещенко серед молодих робітниць бригади В. П. ПОЛИЩУК.

Фото В. ГРИБА.

Кор.: Три-чотири роки тому в системі комсомольської політосвіти району бракувало кваліфікованих пропагандистських кадрів. Райком комсомолу звернувся по допомогу до пропагандистів, які мали значний досвід роботи в системі партійного політнавчання. Ви, Іване Семеновичу, — один із тих, хто відразу прийняв пропозицію вести політгурток у молодих. Хочеться наголосити на слові «відра-

рвав гуртком партійного політнавчання, виконував інші партійні доручення, пов'язані з ідейно-політичним вихованням людей. Так що методу роботи не став відкривати. Інша річ — тематика. Трохи попрацював улітку, а потім уже більше готувався до кожного заняття. Робота пропагандиста вимагає щоденної праці, за один день важко встигнути підготуватись до завдання розмови з

партією розпадається на грамотні відповіді, воно не бенгетить, не зачіпає. Взагалі стараюсь хід заняття спрямовувати в таке русло, щоб комсомольці могли поміркувати вголос, посперечатися. Прищеплювати смак до творчого мислення — завдання кожного пропагандиста. І в наш час, мені здається, не втрапив своєї актуальності мудрий вислів древніх, що учень — не посуд, який треба наповнювати, а

брати літературу. На занятті Наталку слухали з цікавістю, розмова ада-лася. Виступ активізував слухачів.

Кор.: Іване Семеновичу, якщо вже мова торкнулась активності, то дозволяйте спитати — буває таке: активний слухач — пасивний член колективу?

І. С. Молчанов: Коли я кажу про активність, то маю на увазі активність життєвої позиції. Це поняття не можна визначити тим, скільки разів той чи інший слухач підняв руку за годину семінару. Які результати, ефективність навчання, наскільки глибокі й системні знання слухачів, чи вміють вони застосовувати їх на практиці — ось критерій, за яким слід визначати активність.

Політична освіта виховує. Якщо слухач почуває свою особисту відповідальність за виконання поставлених перед колективом завдань, якщо в житті він чесний, людяний, свідомий — я вважаю, що виховання його сприяли й уроки політичного навчання. З особливою гордістю стежу за тим, як мої слухачі зростають у духовному відношенні, як підвищується їхня виробнича і громадсько-політична активність. Ніхто в кожному цеху поєднує виконання відповідальних ділянок з навчанням моїх вихованців.

Тривалий час комсомольсько-молодіжний колектив швачок очолювала слухачка політгуртка Лариса Андриєнко. Дівчата постійно добиралися високі результати. Тоді Лариса передала естафету молодій комсомолці Тані Ковальовій. Передала в надійні руки: план останнього року десятилітньої колектив значно перевищив при високій якості виконання замовлень.

Політичне навчання дає справді «врожай»: тільки за останні два роки мої слухачі Анатолій Яловенко і Галина Калініч стали комуністами, Галину Іщенко шістьма разами обирали депутатом районної, а Ларису Андриєнко і Зінаїду Хорошко — міської Ради народних депутатів, чимало дівчат і хлопців підвищили свою професійну майстерність.

Звичайно, творче зростання молоді — в першу чергу результат роботи партійної, комсомольської організації підприємства, всього колективу.

ЗАПАЛИТИ

зу» і відштовхнутись од нього: чим керувались ви, коли приймали таке рішення? Адже перекаліфікація (а без неї не обійтись) потребувала багато часу, чимало слід було психологічно готувати себе до розмов з молоддю, а ще опановувати нові теми, «підбирати ключики» до кожного слухача... Одне слово, деякою мірою жертвувати своїм вільним часом, якого у вас не так і багато...

І. С. Молчанов: Чим керувався? Не хочу говорити гучними фразами, відповім просто: треба було, тому й погодився. Кому ж, як не нам, ветеранам, виховувати молоддь? Це раз. А друге те, що гурток запропонували мені не десь, а на нашому ж підприємстві, в побутокмбінаті (я раніше працював там). Ви знаєте, робота пропагандиста, як ніяка інша, відкриває можливості спілкування з людьми! З перших же уроків я зрозумів, що їх не можуть дати ні бесіди, ні бесіди, ні розмови в службово-му кабінеті. А керівникові треба знати настрої, уподобання своїх підлеглих, від взаєморозуміння залежать і наші виробничі успіхи. Адже чудово, якщо субординація має чисто офіційний характер і відносини керівник — підлеглий є творчими, товариськими, довірливими. Зробити їх такими дають змогу уроки політнавчання. Молоді в побутокмбінаті багато. Я шукав до неї стежки. Нагода прийшла сама до рук.

Кор.: І все ж таки — перекваліфікація... І. С. Молчанов: Пропагандистом я працюю понад десять років. Був політінформатором, агітатором, займався лекційною пропагандою, ке-

рував гуртком партійного політнавчання, виконував інші партійні доручення, пов'язані з ідейно-політичним вихованням людей. Так що методу роботи не став відкривати. Інша річ — тематика. Трохи попрацював улітку, а потім уже більше готувався до кожного заняття. Робота пропагандиста вимагає щоденної праці, за один день важко встигнути підготуватись до завдання розмови з партією розпадається на грамотні відповіді, воно не бенгетить, не зачіпає. Взагалі стараюсь хід заняття спрямовувати в таке русло, щоб комсомольці могли поміркувати вголос, посперечатися. Прищеплювати смак до творчого мислення — завдання кожного пропагандиста. І в наш час, мені здається, не втрапив своєї актуальності мудрий вислів древніх, що учень — не посуд, який треба наповнювати, а

ФАКЕЛ

хлопцями і дівчатами, а коли все робиться насін — хорошого результату не чекай.

Кор.: Розкрийте ж тоді свій секрет підготовки. А разом і кілька слів про те, як підвищують свій ідейно-теоретичний рівень слухачі гуртка «Молодим про партію» під час занять.

І. С. Молчанов: Ніяких секретів. Готуюся щоденно потроху. Обов'язково пишу конспект сам і вимагаю цього від своїх слухачів. Він дисциплінує, сприяє кращому засвоєнню матеріалу. І коли виступаю — конспект також під рукою. Вивчення себе почуваю, а ще як треба думку підтвердити влучною цитатою — без цього ніяк не обійтись.

Ніколи не розподіляю питань семінару заздалегідь на наступні заняття. Спробував було колись, та дійшов висновку, що користі від цього мало. Такий метод політичного навчання — приклад формального ставлення до справи. Збоку здається, що підійде активне обговорення, кожен, хто виступає, «говорить діло», а насправді — за-

факел, який треба запалити. У хвилини творчих суперечок розкриваються людські якості людини. І тоді ти, пропагандист, лише мотай на вус, придивляйся, шукай того заповітного ключика до серця слухача...

Молодь у годинні політзаняття повинна пізнавати високі істини революційної науки, ленінської політики Комуністичної партії, повинна бачити підтвердження цих істин у сьогоднішніх буднях, учасниками, творцями яких є й ми самі. Це — завдання на кожен урок.

Для засвоєння матеріалу ефективною є форма короткого повторення перед початком уроку давно пройденого матеріалу. Я використовую її.

Практикую також, хоч і не часто, виступи слухачів з рефератами. Написати реферат пропоную, як правило, найкращим слухачам. От нещодавно виступала Наталя Яловенко. Тему я їй визначив за кілька тижнів, щоб вона могла добре підготуватись, проконсультуватись, допоміг скласти план виступу, ді-

Два світи —

два способи життя

Влада багнетів

Це трапилось у Сан-Сальвадорі 3 жовтня 1980 року. Цього дня Марія за-трималась на роботі і позверталась додому трохи пізніше зазвичайного. Дорога, якою вона йшла, була майже порожня. Жінка прискорила ходу. Позаду почувся шум машини. Марія інстинктивно огляну-лась. Очі її застигли на пучок яскравого світла автомо-бильних фар, і в цю мить удар по голові збив її з ніг.

Тіло Марії Магдалени було знайдено наступного дня за 27 кілометрів від столиці, неподалік від міс-течка Сан-Дієго. Його жи-телі заявили, що близько 10 вечора напередодні во-ни чули голосні жіночі крики, які були заглушені кількома пострілами. На тілі збитої були сліди жор-стоких знущань і 4 смер-тельні кульові рани.

У свої 32 роки Марія, мати маленької дитини, була членом керівництва і одночасно завідувачим відділом інформації Комі-сії з прав людини Сальва-дору.

У поширеному в Мадри-ді документі цієї організації підкреслюється, що вбивство Марії Магдалени — лише один з численних злочинів, здійснених вій-ськовою хунтою проти тих, хто не згоден з диктатор-ським режимом. Починаю-

чи з січня 1980 року і по 2 жовтня того ж року в Сан-Сальвадорі було знищено 8 тисяч демократично на-строєних осіб, які перебу-вали в опозиції до реак-ційного уряду. А на цей час кількість жертв зрос-ла до 13 тисяч.

Наочним прикладом кривавого терору айсько-вої хунти проти власного народу, є зокрема, різа-нина, вчинена нею у де-партаменті Морасан, на півночі країни. Карателі вбивали усіх підряд, не шкодуючи ні дітей, не жі-нок, ні стариків.

Однак, незважаючи на звірства хунти, сальвадо-рці сповнені рішучості продовжувати боротьбу проти ненавистного режи-му, на захист своїх потоп-таних людських прав і сво-бод.

Вже задуваний доку-мент Комісії з прав люди-ни Сальвадору закликає демократичні уряди і про-гресивну громадськість всіх країн висловити солі-дарність із сальвадорсь-ким народом, підтримати його справедливе діло, а також викривати реакцій-ний і антинародний харак-тер військової хунти, що тримається поки що при владі силою багнетів.

С. МУРАВЬОВ,
корр. ТАРС.
Мадрид.

«Продовжуємо боротьбу»

Минулий рік, відзнача-ють місцеві газети, був мало атішним для простих японців. Знову їм дове-лось зіткнутися з підви-щенням цін на електро-енергію, газ, комунальні послуги, продукти хар-чування, подорожчав транс-порт.

Трудящі країни та їх профспілки продовжують вести боротьбу на захист своїх життєвих прав. Це нелегка боротьба, адже робітничим організаціям доводиться долати чимало труднощів, створених урядом. Скажімо, проф-об'єднання робітників та службовців приватних під-приємств мають право на страйк і користуються ним як головним зброєю в боротьбі за свої права, трудящі ж державних під-приємств відповідно до іс-нуючого законодавства не можуть страйкувати, вони навіть позбавлені права на діалог з урядом.

— Не маючи права на

страйк, робітники та служ-бовці державних підпри-ємств, — сказав мені віце-президент генеральної ра-ди профспілки Японії Та-кесі Такахасі, — вирішу-ють свої суперечки з ка-р'єрним підприємством шляхом переговорів у ко-мітеті з питань праці на громадських роботах. І в такому разі, нелегко зна-йти рішення, яке задо-вольняло б обидві сторо-ни.

В даний час ми вимага-ємо прийняття закону про підвищення зарплати тру-дящим, зайнятим на державних підприємствах. Ми протестуємо проти при-йняття закону про збіль-шення витрат на соціальне забезпечення. У своїй бо-ротьбі ми не зупинимось і перед страйками, незва-жаючи на їх офіційну за-борону.

Г. ТРУФАНОВ,
влас. кор. АПН.

Токіо.

Гостра криза

ВАШИНГТОН. (Кор. ТАРС). Американська сис-тема освіти має чітко ви-ражений класовий харак-тер.

У минулому році, пові-домляє тиждень «Ю. С. Ньюс Енд Морл Ріпорт», середній вартість одного року навчання в універ-ситеті в США перевищила 2 тис. доларів, збільши-вшись порівняно з 1970 на 75 процентів. А в мину-лому році, зазначає жур-нал, вона підскочить ще на 10 процентів.

Цілком зрозуміло, кон-статує в цьому зв'язку га-

зета «Дейлі Уорлд», що здобуття вищої освіти є привілеєм для заможних та багатих верств населен-ня Америки.

Висті країни, які не шкодують грошей на на-ручування освіти, без-жалісно скорочують аси-мування на соціальні по-треби, і зокрема, на потре-би освіти, поглиблюючи і без того гостру кризу в системі освіти США. По-всій країні закриваються навчальні заклади, збіль-нюються випускники.

А. ЛЮТИЙ.

ХАЙ ЗАВЖДИ БУДЕ МИР!

ПІДНЕСЕНИЙ, святковий настрій був на зльоті у всіх: і у школярів, і у гостей. Серед присутніх — краді кидівці, президенти і керівники клубів інтернаціональної дружби шкіл міста, ветерани Великої Вітчизняної війни, в'єтнамські юнаки — курсанти Кіровоградського льотного училища, працівники райкомів та міськомів комсомолу обласного центру.

Зліт відкрив другий секретар міського комітету комсомолу С. Зятін. Він привітав учасників зльоту і сказав, що 8 лютого кіровоградські школярі відзначають як День пам'яті і солідарності з юними борцями проти фашизму та імперіалізму, за демократію і мир.

З великим інтересом усі слухали виступ керівника клубу інтернаціональної дружби середньої школи № 13 В. І. Федорова.

Піонери-герої... Ми схилимо голови перед сміливістю і мужністю Героїв Радянського Союзу Леоні

ДІ СЛОВА особливо час-то лунали на першому міському зльоті юних інтернаціоналістів, що відбувся в день юного героя-антифашиста і завершив Тиждень боротьби за права дітей усієї планети, який проходив з першого по восьме лютого.

Голикова, Валі Котика, Зіни Портнової, юних болгарських партизан Митко Палаузова, Іванки Пашке-лової, хоробрих бійців В'єтнаму, патріотів Чилі, Ірландії, Кампучії, Нікарагуа... Їхні імена увічнено. Ними названо площі, вулиці, парки. За велику честь вважають піонери, коли їхнім загонам, дружинам присвоюють славі імена юних борців за свободу і незалежність. Про це сказала у своєму виступі президент Кіду «Факел» десятирічки № 13 Олена Гарнуша.

Тут же, на зльоті, кращим шкільним кидівцям, переможцям міського нон-курсу політичного планата вручено почесні грамоти, призи, цінні подарунки.

А закінчився зліт юних інтернаціоналістів святковим концертом, у якому взяли участь самодіяльні артисти Палацу піонерів і школярів.

Л. РУДЬКО,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

На знімку: вони познайомилися у Кіровограді: юні інтернаціоналісти міста і в'єтнамський юнак.

Фото В. ГРИБА.

ВСТУПАЙТЕ ДО НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ МВС СРСР І ДО ХАРКІВСЬКОГО ЮРИДИЧНОГО ІНСТИТУТУ!

Приймають чоловіків, що відслужили дійсну військову службу в Радянській Армії (комсомольці або комуністи), придатні за станом здоров'я до служби в органах МВС, мають середню освіту, позитивну характеристику з Радянської Армії, за місцем роботи й проживання, віком до 25 років.

Строк навчання:

у вищих навчальних закладах — 4 роки;
в середніх — 2 роки.

Вступники складають екзамени:

у вищій навчальній закладі:

з російської мови й літератури (твір), історії СРСР (усно), інземної мови (усно);

в середній навчальній закладі:

з російської мови й літератури (твір), історії СРСР (усно).

Під час навчання курсанти забезпечують безплатним харчуванням, гуртожитком, обмундированням, грошовим утриманням.

Час навчання зараховується до загального стажу служби в органах МВС.

Студенти Харківського юридичного інституту одержують стипендію в розмірі 55 крб. на місяць, їм надають гуртожиток.

Випускникам навчальних закладів МВС СРСР видається диплом про вищу чи середню юридичну освіту і присвоюється звання «лейтенант міліції» (лейтенант внутрішньої служби).

Вони дістають призначення до органів внутрішніх справ на посади слідчих, експертів-криміналістів, інспекторів карного розшуку, відділу ЕРСВ, працівників адміністративної служби міліції, до начальницького складу виправно-трудових установ.

Із запитаннями щодо вступу звертатися за адресою:

м. Кіровоград, вул. Держинського, 41, відділ кадрів УВС обласного комітету, кабінет № 86, з 9 по 18 години щодня, крім неділі й суботи.

З собою необхідно мати: паспорт, військовий квиток, комсомольський або партійний квиток, атестат про середню освіту, свідоцтво про народження.

Відділ кадрів УВС обласного комітету.
Зам. 7.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

Вівторок

ЦТ

8.00 — «Час». 8.40 — Гімн. 9.05 — Фільм «Вілі поч». 10.35 — У світі творчості. По закінченні — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Док. телефільм. 15.20 — Концерт. 15.50 — Адреси молодих. 16.50 — Хокей з м'ячем: збірна СРСР — Збірна Фінляндії. 2-й тайм. 17.35 — Док. телефільм. 18.30 — Веселі нотки. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Людина і закон. 19.30 — Виступ Державного ансамблю танцю Радянської РСР. 19.55 — Телефільм «Карл Маркс. Молоді роки». 1 серія. 21.00 — «Час». 21.35 — Продовження розмови про музику. По закінченні — Сьогодні у світі.

УТ

9.55 — Відкриття XXVI з'їзду Компартії України. Трансляція з Палацу культури «Україна». По закінченні — Концерт «Талантливий Україною». 16.00 — На XXVI з'їзді Компартії України. Спецвипуск «Новини». 16.30 — Срібний дзвіночок. 17.10 — Прем'єра документального телефільму «Грай пошуку». 18.00 — «Сонячне коло». 18.30 — «Партія людей». Літературно-музична композиція. 19.00 — «Актуальна камера». На XXVI з'їзді Компартії України. 20.00 — Концерт Державного ансамблю танцю УРСР ім. П. Вірського. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — Продовження концерту. 22.15 — «Актуальна камера». На XXVI з'їзді Компартії України.

Середа

ЦТ

8.00 — «Час». 8.40 — Гімн. 9.05 — Мультифільм. 9.35 — Телефільм «Карл Маркс. Молоді роки». 1 серія. 10.40 — Ф. Шопен. Концерт № 1 для фортепіано з оркестром. По закінченні — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Док. фільм. 15.40 Рідна природа. 16.00 — Тележурнал «Наставник». 16.30 — Шахова школа. 17.00 — Родом з дитинства. Твори О. Фадеева. 17.40 — Наша адреса — Радянський Союз. 18.05 — Відгукніться, сурмачі! 18.35 — Мультифільм. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Пошта програм. «Час». 19.35 — Концерт радянської пісні. 19.50 —

Телефільм «Карл Маркс. Молоді роки». 2 серія. 21.00 — «Час». 21.35 — До 70-річчя з дня народження М. В. Келдиша. Док. фільм «Мстислав Келдиш». По закінченні — Сьогодні у світі.

УТ

10.00 — «Актуальна камера». На XXVI з'їзді Компартії України. 11.05 — Концерт оркестру народних інструментів УТ і УР. 11.40 — «Шкільний екран». 8 клас. Російська література. 12.20 — Художній фільм для дітей «Тимур і його команда». 1 серія. 16.00 — На XXVI з'їзді Компартії України. Спецвипуск «Новини». 16.30 — «Срібний дзвіночок». 16.50 — Документальні телефільми. 17.40 — «День за днем». (Кіровоград). 17.55 — Телефільм. (Кіровоград). 18.10 — «Актуальна камера». На XXVI з'їзді Компартії України. 19.00 — Концерт для делегатів і учасників XXVI з'їзду Компартії України. Трансляція з Палацу культури «Україна». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — Концерт Черкаського українського народного хору. 22.15 — «Актуальна камера». На XXVI з'їзді Компартії України.

Четвер

ЦТ

8.00 — «Час». 8.40 — Гімн. 9.05 — Відгукніться, сурмачі! 9.35 — Телефільм «Карл Маркс. Молоді роки». 2 серія. 10.45 — «Срібний дзвіночок». 11.05 — «Партія людей». Літературно-музична композиція. 19.00 — «Актуальна камера». На XXVI з'їзді Компартії України. 20.00 — Концерт Державного ансамблю танцю УРСР ім. П. Вірського. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — Продовження концерту. 22.15 — «Актуальна камера». На XXVI з'їзді Компартії України.

УТ

10.00 — «Актуальна камера». На XXVI з'їзді Компартії України. 10.50 — Художній телефільм для дітей «Тимур і його команда». 2 серія. 11.55 — Музичний фільм «Поєми революції». 16.00 — На XXVI з'їзді Компартії України. Спецвипуск

3 10 лютого
по 15 лютого
1981 року

«Новини». 16.30 — «День за днем». (Кіровоград). 16.40 — Для дітей «Зірочка». 17.35 — На XXVI з'їзді Компартії України. Трансляція з Палацу культури «Україна». 18.15 — Музичні телефільми. 19.45 — «Актуальна камера». На XXVI з'їзді Компартії України. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — Концерт Державної заслуженої капели бандуристів УРСР. 22.15 — «Актуальна камера». На XXVI з'їзді Компартії України.

П'ятниця

ЦТ

8.00 — «Час». 8.40 — Гімн. 9.05 — Улюблені вірші. 9.35 — Телефільм «Карл Маркс. Молоді роки». 3 серія. 10.40 — Ф. Мендельсон Симфонія № 1. По закінченні — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Док. телефільм. 15.40 — Концерт. 16.05 — Москвичі — з'їзду партії. 16.35 — Веселі старти. 17.20 — Нарис про делегата XXVI з'їзду КПРС Героя Соціалістичної Праці бригадира тресту «Донбасметалургмонтаж» П. Т. Медведського. 17.35 — В гостях у казки. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Назустріч XXVI з'їзду КПРС. Програма телебачення Казахстанської РСР. Виступ Голови Президії Верховної Ради Казахстанської РСР С. Н. Імашева: док. фільм «Крила розмаху»; концерт. 21.00 — «Час». 21.35 — Про балет. А. Павлова. 22.25 — Сьогодні у світі. 22.40 — Вісім пісень у студії. Міжнародна естрадна програма у Концертній студії Останкіно.

УТ

10.00 — «Актуальна камера». 11.05 — М. Скворин. Концерт для фортепіано з оркестром. 11.20 — Документальний телефільм. 11.40 — «Шкільний екран». 9 клас. Фізика. 12.10 — «Ек-

ран молодих». 12.55 — Художній фільм «Терміновий виклик». 16.00 — Новини. 16.10 — «Срібний дзвіночок». 16.30 — Документальні телефільми. 17.05 — «Радянський механізм особливості і проблеми». 17.35 — «Дебют». І. Степанов (італа). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.10 — Телефільм. (Кіровоград). 18.30 — Музичний фільм. 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — Концерт. 20.30 — «Горизонти кохання звернення». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Атлантида має рішення». 1 серія. По закінченні — Новини.

Субота

ЦТ

8.00 — «Час». 8.40 — Гімн. 9.05 — АБВГДейка. 9.35 — Для вас, батьки. 10.20 — Творчість народів світу. 10.50 — Більше хороших товарів. 11.20 — Розповіді про художників. 11.50 — 7-й тираж Спортлото. 12.00 — Це ви можете. Конкурс молодих винахідників. 12.45 — Наша адреса — Радянський Союз. 13.30 — Комора сонця. 14.30 — Новини. 14.45 — Хокей з м'ячем: збірна Норвегії. 2-й тайм. 15.30 — Очеридне — неймовірне. 16.30 — Мультифільм. 16.50 — Бесіда політичного оглядача газети «Правда» Ю. О. Жукова. 18.50 — М. Гаврава. «Хазийка». Фільм-вистава. 21.00 — «Час». 21.35 — Концерт майстрів мистецтва 22.50 — Чемпіонат світу з ковзанярського спорту. По закінченні — Новини.

УТ

10.00 — «Актуальна камера». 10.35 — «Музичні зустрічі». 11.15 — Художньо-спортивне свято. Відеозапис по трансляції з Київського

Палацу спорту від 8 лютого. 13.15 — «ЮТ-81». 13.45 — Документальний телефільм. 14.10 — «Доброго вам здоров'я». 14.40 — «Комсомольський автограф». 15.10 — В. А. Моцарт. Симфонія № 40. 15.35 — «На міжнародний хвилю». 16.05 — Назустріч XXVI з'їзду КПРС. «Наука Радянської України». 16.50 — Студія «Золотий ключик». 17.50 — «Іспанські мініатюри». Балетна вистава Харківського театру опери та балету ім. М. Лисенка. 18.45 — «Актуальна камера». 19.15 — Чемпіонат СРСР з хокею: «Сокіл» — «Крила Рад». 2 і 3 періоди. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Атлантида має рішення». 2 серія. По закінченні — Новини.

Театр

«Дума про Британку» (10—11 лютого), «Берег» (12 лютого), «Московські канікули» (13—14 лютого), «Мартин Боруля» (15 лютого) — о 19.30.

Кіно

«КОМСОМОЛЕЦЬ». «Точка відліку» (10—15 лютого) — о 9.00, 10.50, 12.50, 14.50, 16.50, 18.50, 20.50.

«ХРОНІКА». Хронікально-документальний фільм «Григорій Александров і Любов Орлова» (9—13 лютого) — з 9.00 по 15.00, о 18.20, (14.15 лютого) — з 9.00 по 11.00. Мультибрітнік «Новорічний сюрприз» (14, 15 лютого) — з 11.00 по 15.00. «Дача поїздки сержанта Цибуді» (10 лютого), «Іподром» (11, 12 лютого), «По сірники» (13—15 лютого) — о 16.00, 20.00.

«МНР». Мультибрітнік «Хитра ворона» (10—15 лютого) — о 9.30, 10.30, 14.50. «Смугастий рейс» (10—15 лютого) — об 11.30, 13.10. «Любий Раджа». 2 серії (10—15 лютого) — о 16.00, 18.20, 20.40.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

ВК 06156.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316050, МСП

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61107.

Зам. № 72.

Тираж 54000.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.